

[Ole Henriksen]

står derfor meget uforstående over for, at man bliver ved med at hævde, at det er med stor ret, arbejdsgiverne sidder i ATP-fondens bestyrelse. De har simpelt hen ikke noget at gøre i den fonds ledelse, for det er lønmodtagernes penge.

Så er der det måske mest interessante spørgsmål her, for selvfølgelig ændrer vi ikke på forståelsesforliget, men som hr. Jørgen Estrup siger, er der nogle hængepartier stadig væk med hensyn til, hvordan medindflydelsen kan praktiseres. Hidtil har dette samfund fungeret sådan, at medindflydelse er lig med at have magt over penge. Der er ikke tale om, at vi her skal have en ny kapitalkoncentration, vi forsøger bare at få skabt en balance, som også tilgodeser lønmodtagerne derved, at de kan få denne medbestemmelse. I øjeblikket er det sådan, i hvert fald i den private sektor, at det er den ene kapitalkoncentration, som har magten ene og alene – med nogle enkelte svagheder set med kapitalens øjne, og hvis man skal samarbejde om forskellige ting, er den reelle magtstruktur sådan, at det er kapitalen, der bestemmer. Her er det, det gælder om at få en balance.

Men vi vil også gerne tage andre positive tiltag, f.eks. inden for den offentlige sektor, hvor der jo ikke findes denne ejendomsretsproblemstilling. Der vil vi godt gå ind og lave en helt reel medbestemmelsesret uden at blande noget med ejendomsret ind, sådan som vi jo er inde på på dette gebet.

Når hr. Jørgen Estrup siger, at vi skal have løst problemet om medbestemmelse, er SF selvfølgelig med, og vi vil gerne forsøge andre løsninger.

Hr. Jørgen Estrup nævnte også, at det var de 5 principper, som vi udformede den 16. juni 1986, der var gældende. Nu handlede de jo mest om OD-forslagene fra Socialdemokratiet og De Radikale, men princippet er sådan set det samme. Der må imidlertid bruges forskellige veje, når man snakker om henholdsvis den offentlige sektor og den private sektor, og her er vi jo inde på den private sektors område.

Jeg vil sige et par ord til arbejdsministeren først.

Arbejdsministeren spurgte, om SF vil sætte sig ud over den aftale, som er indgået mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening om disse forhold. Jeg ved ikke, hvem der lovgiver her i landet. Mig bekendt blev den oprindelige lov vedtaget engang i april 1964 også med Det

Konservative Folkepartis stemmer, og det er da naturligt, at arbejdsmarkedets parter vil være med inde i billedet, når man laver den slags lovgivning. Men vi kan jo ikke indkalde Dansk Arbejdsgiverforening og LO til møde om dette forslag, det ved arbejdsministeren udmærket godt, og derfor må vi også fremsætte vores forslag, som vi mener det skal være. Hvis vi så kommer i situationer, hvor det bliver aktuelt, skal vi nok få indkaldt de parter, som vi mener det vedrører, det skal der ikke være nogen tvivl om.

Arbejdsministeren mente også, at det var usagligt at fjerne arbejdsgiverrepræsentanterne her. Det mener vi bestemt ikke.

Jeg kan mærke – og det undrer mig ikke – at der over en bred front er tale om en negativ holdning til forslaget, men jeg kan da sige så meget til fru Pia Christmas-Møller, at dette forslag oprindeligt ikke kun var et spørgsmål om pensionsudbetalinger til lønmodtagerne på arbejdsmarkedet. Det var rigtignok også intentionen, at pengene blev investeret ude omkring, og det hænger da meget sammen. Det synes jeg også er det, vi diskuterer her.

Jeg tror ikke, jeg kan nå mere nu, men vi kan jo fortsætte et stykke tid endnu, kan jeg forstå.

(Kort bemærkning).

Berlau (FK):

Med det antal medlemmer, der er tilbage her i salen, er det vel begrænset, hvor længe vi kan pine hinanden.

Hr. Ole Henriksen sagde, at det er, når man skal udbetale pengene, problemerne opstår. Det kan jeg ikke se. Det er blot at skrive en check til folk. Alle får hvert år en opgørelse – eller noget, der minder om det – over, hvad man har til gode, og jeg kan ikke se, at der skulle være nogen som helst tekniske vanskeligheder hverken i forhold til ATP eller i forhold til Lønmodtagernes Dyrtidsfond ved at udbetale de penge, som man reelt er indehaver af.

Det, der er problemet, tror jeg, er, at de penge, vi ikke får, er dem, som disse fonde har kastet i grams til private spekulanter. Lad mig nævne et eksempel som Dansk Klimatisk Fiskeavl, hvor ATP investerede formuer, og det viste sig så at være et projekt, som ikke alene gik nedenunder og hjem, men som også tilsyneladende var uigennemførligt. De penge får hverken ATP-indehaverne eller Dyrtidsfondens indehavere nogen glæde af.